

hvilkken man ikke kan være fætter paa, at man i Længden kan finde gode og brugbare Kræfter, naar Misforholdet mellem det, der vindes gjennem den offentlige Statsfønfeste, og det, som begavede Mænd kunne vinde, selv om de ikke have arvet Rigdom — det maa være Udgangspunktet — ved at gaa i privat Tjeneste, er altfor stort. Den store Anstødsfsten, hvorpaa hele Rekruteringen af Embedsstanden i Fremtiden kan komme til at frande, er det Misforhold, der paa mange Punkter viser sig mellem Lønningerne i den private Tjeneste og de Lønninger, som Staten hyder. Denne Vanfælig- heds bliver særlig stor i en Tid, hvor det maa siges, at System og Evnen til Erhverv, om jeg saa maa udtrykke mig, er et stærkt fremtrædende Træk i det Hele. Der er altid to Arter af Karakterer hos de yngre Mænd. Der er den ene Klasse af yngre Mænd, der ikke fortrinsovis tænke paa Erhverv, og der er Andre, for hvem dette Maal spiller den største Rolle; men Lidfaanden faar Indflydelse paa Antallet af de Mænd, der høre til den ene Gruppe eller til den anden. Nu ligger det allerede med Nødvendighed i det konstitutionelle Liv — og det kan ikke være anderledes og skal ikke være anderledes — at Embedsvirksomheden ikke kommer til at spille den Rolle som før det konstitutionelle Systems Indførelse; men netop derfor er det for en konstitutionel Forsamling af Betydning, netop derfor er det en Opgave for den, at den ikke skal gjøre Forholdet endnu vanfæligere, at den ikke endnu mere skal støde de begavede yngre Kræfter bort, som om 10, 20, 30 Aar skulle indtage de høiere Poster i Statens Tjeneste. I den Opfattelse, som mere og mere gjør sig gjældende hos de yngre Mænd, er der for Diebliffet — det tror jeg, Enhver, der har haft Leilighed til at høre, hvad der saaledes tales imellem dem, maa indrømme — noget betænkelig, det er en betænkelig Tilstand, der er indtraadt. Naar der ikke hos Repræsentationen er en Villighed til at yde det, som jeg vil tillade mig her at kalde et Retfærdig- hedsstray, saa veed jeg naturligvis godt, at den hele Embedsbygning ikke styrter sammen inorgen; men jeg siger, at det maa erkjendes for at være en yderligere Ulempe, der truer Statens Fremtid, forudsat naturligvis, at man ikke fæster sig til den øieblikkelige Situation, men tværtimod søger at se noget længere ud i Fremtiden, og lad mig tilføje den Slutningsbemærkning, at det særlig er inkonsekvent af dem, der, saaledes som jeg selv, ønske, at den Kreds af Mænd, hvorfra Ministerposterne besættes, skal blive saa vid som mulig. For alle dem, der ønske dette, turde det f. Ex. staa som høift ulogt, at indskrænke navnlig de høiere Stillinger i Ministerierne, at indskrænke Antallet af Departementschefspil- derne og nedfætte Lønningerne for disse Poster saaledes, at det bliver vanfæligt at bevare dygtige Kræfter og vanfæligt at faae nye brugbare Kræfter, thi jo mere man maa ønske, at Kongen ved Be-

settelsen af Ministerposterne har et friere Spille- rum, desto mindre maa man forlange, at Raarene for Arbejderne i Ministerierne ere saadanne, at den hele Maskine vanfælig kan holdes i Gang uden ved en stærk Indblanding i Detaillerne for Ministrene selv, thi Følgen heraf bliver, at meget Faa ere i Stand til at gjøre Arbeidet, som ikke tid- ligere have haft Leilighed til at gaa i den samme ministerielle Skole. Det er atter en af de sær- egne Inkonsekventer, som jeg saa ofte møder i det ærede Folkethings Virksomhed, at det over de øieblikkelige Resultater glemmer Fremtiden. Jeg beder det ærede Thing med Velvilje at optage disse mere almindelige Betragtninger, hvortil jeg har følt mig opfordret paa Grund af Situationen.

B. Solm: For den, der har haft Sæde her i Salen i flere Aar, er det ikke noget Nyt at høre den Uoverensstemmelse, der er tilstede blandt adskillige Medlemmer, saa snart der er Tale om Lønninger og Lønningslove, og det var derfor heller ikke noget Nyt for mig at høre enten det, der blev udtalt af den høitagede Finanzminister eller det, vi iforgaars hørte af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille). Jeg skal derfor ikke længere opholde mig derved. Men der var en anden Side i det Foredrag, vi hørte af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valg- kreds, som jeg vil opholde mig lidt ved, og hvor- ved jeg ogsaa kan komme til at sige Noget til, hvad den ærede Finanzminister nu sidst udtalte. Det nævnte ærede Medlem sagde, at man i Virkelig- heden i flere Aar havde haft parlamentariske Kommissioner, idet man i flere Aar i Træk havde behandlet Lønningslovene i Udvalg, og da disse bestode af Thingets Medlemmer, vare de som Følge deraf en Art parlamentariske Kommissioner. Sagen er imidlertid den, at vi gjorde adskillige For- søg paa at reformere, men vi hørte den Gang baade fra det ærede Medlem og fra Minister- bordet, at det kun var simple Lønningslove, der var Tale om, og at man ved Behandlingen af dem ikke burde komme ind paa en Reform. Det kan gjerne være, at baade den ærede Minister og det ærede Medlem kunne have Ret i Adskilligt af, hvad de have sagt om, at Tilstanden nu er bleven en saadan, at man i enkelte private Stil- linger kan erhverve sig en større Løn, end man kan faae i Statens Tjeneste; men Sagen er den, at det endnu ikke er kommet til at staa klart for os, om man ikke har temmelig mange Embeds- mænd paa forskjellige Omraader, og det er dette, der gjør, at vi ikke ville gaa til en Lønningsfor- høielse, uden at man i Forveien har taget hele Lønningsforøgsmålet og hele Administrations- væsenet under Overveielse. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds gjentog oftere, at han ikke fra Flertallets Side havde faaet at høre, om man overhovedet vilde gaa ind paa en For- høielse, eller hvad man egentlig vilde. Jeg holder